

[Pürschel.]

talelse har svækket den amerikanske Højesteret moralsk, det kan jeg ikke have nogen Mening om, men jeg ved, at den har ikke hindret, at hele Verden har indrettet sig efter denne Dom eller efter disse Domme, og det er for mig det afgørende. Jeg har blot villet fremdrage det her som et Eksempel, maaske ikke et Eksempel til Efterfølgelse, for herhjemme vilde det næppe falde i god Jord, hvis en Højesteretsdommer udtalte sig med en saadan Frejdighed ved en offentlig Votering, men som et smukt Eksempel paa, hvad man altsaa baade i Amerika og i England mener at kunne tillade Offentligheden at se af Unighed ogsaa i Landets højeste Ret, og dette forekommer mig at være et Eksempel til Efterfølgelse.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale de stillede Ændringsforslag.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa udtale min bedste Tak for den Energi og den Hurtighed, hvormed Udvalget har arbejdet og har behandlet hele denne Sag, der jo efterhaanden er svulmet noget op, og jeg maa takke Udvalgets meget ærede Ordfører for den klare Redegørelse, han gav for Forslagets oprindelige og efterhaanden voksende Indhold.

Jeg takker ogsaa de andre Talere, som har haft Ordet, for deres Tilslutning til Forslaget. Baade det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng) og det ærede Medlem Hr. Pürschel erkendte, at Hovedforslaget, det oprindelige Forslag, i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, noget forandret fra det Forslag, det ærede Medlem Hr. Pürschel oprindeligt var Ordfører for, men i Realiteten løsende den samme Opgave, er en Klargørelse af det oprindelige Lovforslags Indhold, men at der ogsaa er Mulighed for, at der ligger en principiel Ændring i dette Forslag. I begge Tilfælde er de ærede Medlemmer villige til at støtte dette Forslag, saaledes at der kan komme et Resultat ud af det Initiativ, som Det konservative Folkeparti ved det ærede Medlem Hr. Pürschel har taget i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at dette Forslag havde faaet en for private Lovforslag ikke sædvanlig Skæbne, idet det ikke alene var blevet modtaget med Venlighed og behandlet, men endogsaa var sat betydeligt op under Udvalgsbehandlingen, om jeg saa maa sige. Jeg maa dertil sige, at det er mit Princip, saa længe jeg er i den Stilling, jeg har den Ære og Glæde at beklæde, altid med den største Venlighed at modtage Forslag af et reelt Indhold, som tilsigter en

Forbedring af vor Lovgivning, idet jeg gerne er med til at gennemføre et saadant, hvorfra det end maatte komme. Desuden har jeg paa saa mange betydelige Omraader — jeg kan blot nævne Straffeloven — haft et udmærket Samarbejde med det ærede Medlem Hr. Pürschel, saa hvorfor skulde jeg ikke tage venligt mod dette Lovforslag?

De Ændringer, der nu bliver Tale om, er foruden Ændringen til Bestemmelserne om Varetægtsarrest jo Ændringer, som gaar ud paa, at Byrettens Politiafdeling kan sættes ned til en Byretsdommer, at Administrationen kan faa Interventionsret i Sager, hvor den har Interesse, og at Fuldmægtigene kan faa Landsretssagførerbevilling uden Prøve, naar de har været Fuldmægtige i 15 Aar, inden Fuldmægtigloven traadte i Kraft. Disse Ændringsforslag har jeg haft den Glæde at fremsætte og har derved imødekommet forskellige Ønsker, og jeg glæder mig over, at de er tiltraadt af Udvalget. Endvidere er der i Udvalget fremsat — og dèr er det Udvalget, der har taget Initiativet — et Ønske om, at man ikke vedblivende skulde være forpligtet til udtrykkelig at sige til sigtede, at han ikke behøver at svare. Jeg har, uden derved at slutte mig til Kravet om at faa denne Bestemmelse fjernet — det har jeg ikke taget Stilling til endnu, lige saa lidt som Udvalgets store Flertal har gjort det —, lovet, at det skal blive forelagt for det staaende Retsplejeudvalg, og jeg har skaffet mig Oplysning om, hvorledes den engelske Retsregel er opstaaet, som vi her har overført til dansk Ret. Jeg kan herom oplyse, at engelske Retsregler om, at sigtede i en Kriminal-sag straks ved Anholdelsen eller ved sin første Fremstilling for Fredsdommeren skal advares mod at udtale sig med Ordene: „at alt, hvad han maatte sige, vil blive skrevet ned og vil kunne blive brugt som Bevis under Domsforhandlingen“, hænger sammen med ganske særlige engelske Processregler. Aktor havde herefter altid Ret til under Domsforhandlingen at lade oplæse tiltaltes ubeedigede Forklaringer for Fredsdommeren, medens tiltalte selv oprindeligt var afskaaret fra, selv om han maatte ønske det, at afgive personligt Vidnesbyrd under Domsforhandlingen i sin egen Sag. Ved en Lov af 1898 er dette nu ændret saaledes, at tiltalte, hvis han selv ønsker det, kan afgive egentligt Vidnesbyrd og straffes for Mened, hvis han lyver, men han har ingen Pligt dertil, og Aktor maa ikke knytte nogen Bemærkning til, at han eventuelt ikke ønsker det. Derimod staaer det aabent for Dommeren under Retsbelærin-